

Pri háčkovaní si musíš počítať

Pri háčkovaní si musíš počítať

Lucia sa naučila háčkovať, keď mala sedem rokov. Pozorovala svoju mamu, ako šikovne narába háčikom. Chcela to vyskúšať. Mama jej to nedovolila, lebo by sa mohla ostrým háčikom poraniť.

Vzadu na dvore objavila drôtik. Najprv ho ako-tak narovnala, a potom na jeho konci urobila záhyb. To bol jej prvý provizórny háčik.

Luciina mama bola často chorá. V nemocnici ju už všetci poznali po mene. Niekedy zostávala na liečeniach tak dlho, až sa Lucii zdalo, že takmer zabudla, ako jej mama vlastne vyzerá.

Jedno ráno sa v Luciinom dome zastavila jej teta s veľkým nákladom uviazaným na pleciach. Povedala Lucii, aby sa rýchlo vychystala, že idú do lesa. Po dvojhodinovej túre sa zastavili na lúke. Všade naokolo sa rozprestierali nevysoké kríky s čučoriedkami. Teta vytiahla dva hrebene a jedným začala opatrne prečesávať kríček. Vždy, keď bol hrebeň plný, bolo treba z neho ešte povyberať lístočky s iné smietky a až potom teta vyspala celý jeho obsah do vedierka. Lucia ju chvíľu sledovala a začala tetu napodobňovať. Vôbec to nebolo náročné. Vedierko sa rýchlo plnilo. A tak isto aj druhé. Teta Luciu upozornila, aby nenazbierala viac, ako by bola schopná odniesť domov. Tak začala namiesto vedier plniť brucho. Cesta dolu ubehla rýchlejšie. Keď vošli do dediny, musela sa Lucia rozlúčiť so svojimi čučoriedkami. Bol to totiž taký zvyk. Čučoriedky sa po ceste domov predali. Väčšinou majiteľovi obchodu. Ani Lucia s tetou neboli výnimky. Zadným vchodom vošli do potravín, kde práve sedel vypasený ujo aj so svojím rozmazaným synom, o pol roka mladším od Lucie, ktorého volali Jano. Teta sa pekne pozdravila a ponúkla im čučoriedky. Jano sa postavil, pohrabal sa v Luciinom vedre a povedal, že on by také špinavé čučoriedky nekupoval. Lucia sa pozrela do vedra. Mala sto chutí ho niekde kopnúť, alebo aspoň kričať, lebo v jej vedre sa nenachádzala ani smietočka, ale ovládla sa. Nakoniec ich predsa len kúpili.

Lucia mame doma vyrozprávala všetko o výlete. Čučoriedky boli veľmi chutné a nazbierala dve plné vedrá, iba ten malý sopliak od Barnovských povedal, že sú špinavé.

Neskôr, keď mala Luciina o päť rokov staršia sestra osemnásť, bláznivo sa zaľúbila. Jožo bol jej princom na čiernom koni. Lucia sa so sestrou zhodla, že čierne kone sú

najkrajšie. Potom prišiel Jožo na motorke a Luciinu sestru si odviezol. Postavili si dom na druhom konci dediny.

Mama bývala viac-menej v nemocnici, sestra s Jožom. A tak sa Lucia musela starať o mladšie sestry. Hoci sa to možno nezdá, také sestry toho veľa zjedia.

Lucia často chodila do potravín. Často tam stretala toho majiteľovho syna. Nemala ho rada. Po prvé preto, čo povedal o jej čučoriedkach. Po druhé preto, že bol rozmazané decko. A po tretie preto, že bol z tých Barnovských, ako aj Jožo. A na Joža sa hnevvala, že sa aj so sestrou tak ďaleko odsťahovali.

Z času na čas sa jej Jano aj prihovril. Už nebol taký drzý. Raz jej dokonca pomohol s nákupom. Odprevadil ju až domov. Vždy, keď prišla, bol k nej taký milý. Taký až veľmi milý. Ale Lucia mu jednoducho nemohla odpustiť. Stále to bol ten drzý fagan.

Až raz na to Jano prišiel. Odhalil jej najtajnejšie tajomstvo. Lucia bola extrémna maškrtnička. A stalo sa. Jano zbalil Luciu vďaka čokoláde. Postavili si dom, hneď vedľa Luciinej sestry. A tak spolu krásne a romanticky zostarli.

Lucia je už teraz relatívne stará žena. (79 rokov, ale čo je to oproti takej korytnačke obrovskej.) A starým ľuďom sa občas trasú ruky. Občas aj Lucii. Ale keď chytí do rúk háčik, akoby jej ruky omladli.